

Jacodine van de Velde

STEEN VOOR STEEN

Clavis
YOUNG ADULT

STEEN VOOR STEEN

Andere boeken van Jacodine van de Velde bij Clavis

Wat je zegt zie je zelf

De stilte zegt genoeg

Jacodine van de Velde

STEEN VOOR STEEN

Jacodine van de Velde
Steen voor steen
© 2021 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: pleegzorg, zelfbeschadiging, verwaarlozing
nur 285
isbn 978 90 448 4108 4
D/2021/4124/129
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.jacodinevandevelde.com
[@jacodinevandevelde](https://www.instagram.com/jacodinevandevelde)

VOORAF

Steen voor steen is fictie, maar er komen onderwerpen in aan bod die heel echt zijn en voor sommige lezers gevoelig kunnen liggen: donkere gedachten, zelfbeschadiging, verwaarlozing en verslaving.

Als je gebukt gaat onder psychische problemen, aarzel dan niet om dit kenbaar te maken aan iemand uit je omgeving. Waarschijnlijk kun je terecht bij een ouder/voogd, een vriend of vriendin, een docent of leerlingbegeleider van school, en anders kun je altijd een afspraak maken met de huisarts om via hem of haar professionele hulp in te schakelen.

Zorg goed voor jezelf.

Jacodine

**'THE WRONG ONE WILL FIND YOU IN PEACE
AND LEAVE YOU IN PIECES,
BUT THE RIGHT ONE WILL FIND YOU IN PIECES
AND LEAD YOU TO PEACE.'**

PROLOOG

IRIS, ZES JAAR GELEDEN

Geeuwend kijk ik op mijn horloge. Bijna ... Deze ontzettend saaie schooldag zit er bijna op.

Ik dacht altijd dat de middelbare school leuker zou zijn, uitdagender. Maar nu ik een paar maanden op dit lyceum zit, geloof ik daar niet meer in. Ik zucht bij het idee dat ik hier zes saaie jaren moet doorbrengen, net als die ellenlange zit op de lagere school.

Aangezien het bijna tijd is, begin ik alvast mijn spullen te verzamelen. Zachtjes laat ik mijn etui in mijn tas glijden, maar door een klopje op de deur en het stilvallen van de docent kijk ik nieuwsgierig op.

De deur gaat open en meneer de Vries, onze mentor, stapt het lokaal binnen. Ik ben geen fan van hem. Hij bemoeit zich met zaken die hem niets aangaan.

Zijn gezicht staat zorgelijk en met een frons kijkt hij het lokaal rond. Even denk ik nog dat hij voor Lars komt, aangezien die zo serieus aan spijbelen doet dat je zou denken dat hij aan het trainen is voor het wk schoolverzuim.

Maar dan blijft zijn blik op mij rusten. Mijn adem stokt en ik verstijf.

De Vries komt verder het lokaal in en daardoor zie ik nu ook dat er achter hem twee agenten in uniform staan.

Shit! Wat is er aan de hand? Heeft hij dan toch ...

‘Sorry voor het onderbreken van de les, maar ik wil Iris Boskoop vragen met me mee te komen.’ Mijn mentor haalt een hand door zijn grijzende haar en kijkt me vol medelijden aan.

Ik voel dat mijn wangen knalrood worden en om me heen breekt er geroezemoes uit. Ik durf te wedden dat mijn klasgenoten de agenten in de gang inmiddels ook hebben gezien en weet nu al dat dit de nodige roddels gaat opleveren.

Een beangstigend gevoel bekruipt me. Allerlei mogelijke redenen waarom de politie hier is, flitsen door mijn hoofd.

Snel prop ik mijn laatste spullen in mijn tas. Zonder met iemand oogcontact te maken duw ik mijn stoel naar achteren en loop naar de deur van het lokaal.

Wanneer ik bij het langslopen een snelle blik op mijn docent werp, zie ik nog net dat hij een betekenisvolle blik met De Vries wisselt.

De oudere man legt zijn hand op mijn schouder om me de deur uit te leiden, maar ik schud hem van me af. Ik weet heus zelf de weg naar de gang wel.

Met een vragende blik kijk ik de agenten aan, maar ze lichten niet toe waarom ze hier zijn. Ze geven me alleen maar een vriendelijk knikje en een glimlach en wachten vervolgens tot mijn mentor hun voorgaat.

‘We gaan naar het kantoor van mevrouw Meijers, Iris,’ zegt hij en in stilte lopen we met z’n vieren door de gang in de richting van het kantoor van de directrice.

Ik doe nog een poging om hier op tijd weg te komen door sneller te gaan lopen. Ik wil niet dat nog meer leerlingen me zo zien. Maar het is te laat. De zoemer die het eind van de les aankondigt, galmt door de gang en in no time vliegen er lokaaldeu-

ren open en stromen er links en rechts van me hordes leerlingen de klaslokalen uit.

Shit!

Onmiddellijk voel ik hun ogen op me gericht, alsof ik zojuist ben opgepakt, alsof ik de crimineel ben hier. Er lopen tenslotte niet voor niets twee smerissen naast me door de gang. Ik kan de treiterende reacties die zullen volgen al bijna horen, maar probeer niets van de spanning in mijn lichaam te laten merken.

Ik weet heel goed dat ik niets verkeerd heb gedaan. Dat ze hier niet zijn vanwege iets wat ik heb gedaan. Waarvoor dan wel? Man, dat kan megaveel redenen hebben. En al die redenen hebben met mijn ouders te maken.

We bereiken het trappenhuis en tegen de stroom in banen we ons door het gekrioel van stemmen en lichamen een weg, de trap op naar de tweede verdieping. Met mijn handen om de schouderbanden van mijn rugzak geklemd, hou ik mijn blik naar beneden gericht en probeer me zo veel mogelijk achter De Vries te verschuilen.

Zodra we bij het kantoor van mevrouw Meijers aankomen, stapt mijn mentor naar voren en na een kort klopje zwaait hij de deur open. Hij gebaart dat ik naar binnen moet gaan en ik glij langs hem heen. Mijn rugtas stoot tegen zijn buik, maar ik weiger sorry te zeggen en hou mijn lippen strak op elkaar geperst.

De directrice zit achter haar bureau. Wat een truttige blouse! En met die kokerrok en haar blonde haren netjes in een knot boven op haar hoofd ziet ze er precies uit zoals een schooldirectrice er in films uitziet.

‘Hallo Iris, ga even zitten.’ Met een glimlach op haar gezicht

gebaart de vrouw, die ik nooit eerder heb gesproken, naar de stoel voor haar bureau.

Opstandig blijf ik staan en ik weiger naar meneer de Vries te kijken, boos om zijn verraad. Tenminste, ik ga ervan uit dat dat de reden is dat ik hier ben.

De Vries schraapt zijn keel en plant zijn oude kont op het nog oudere bureau van mevrouw Meijer, dat krakend protesteert. Rustig kijkt hij me aan. Zijn om het blad geklemde vingers verraden echter dat hij helemaal niet zo relaxed is als hij wil laten lijken. 'Iris, ga even zitten, alsjeblieft. Er zijn een paar dingen die we met je moeten bespreken.'

De angst om welk nieuws ik te horen ga krijgen, kolkt door me heen, maar ik weiger dat te laten merken. Inmiddels ben ik een expert in het zetten van een pokerface.

Hij zucht als ik hem zonder een vin te verroeren uitdrukingsloos aanstaar. Terecht trekt hij de conclusie dat ik pisnijdig op hem ben. 'Dit heeft niets te maken met het feit dat wij als school onlangs Veilig Thuis hebben ingeschakeld omdat we ons zorgen maken over jouw thuissituatie.' Hij kijkt even over mijn schouder naar de agenten en ik draai mijn hoofd om zijn blik te volgen.

De mannelijke agent heeft zijn stevige armen over elkaar geslagen en staat met licht gespreide benen voor de deur, alsof hij me duidelijk wil maken dat het geen zin heeft een poging te doen de kamer uit te vluchten. De vrouw kijkt me met een zachtere uitdrukking aan.

Good cop, bad cop, schiet het door mijn hoofd. Dat zie je in films ook altijd, toch?

De vrouwelijke agent komt naar voren en gaat op een van de

twee lege stoelen voor het bureau zitten. ‘Kom even zitten, dan vertel ik je wat er is gebeurd.’

Waarom moet ik per se gaan zitten?

Gaan ze me iets vertellen waarvan ze denken dat ik zal instorten, me hysterisch gillend op de grond ga laten vallen? Nu ik weet dat het niets te maken heeft met het feit dat er mensen zijn die zich zorgen maken over mijn thuissituatie, word ik pas echt bang. Er moet iets met mijn ouders zijn gebeurd. Maar wat?

Hoewel mijn hartslag hevig in mijn oren bonkt, geef ik niet toe. Want wat het ook is dat ze op het punt staat me te vertellen, ik voel van mijlenver aankomen dat er van alles gaat gebeuren waar ik zelf geen moer over te zeggen zal hebben. En dit kan ik nog wel zelf bepalen, dus ik ... blijf ... staan.

‘Iris,’ gaat ze onverstoorbaar verder wanneer ik nog steeds op geen enkele wijze reageer, ‘vanmiddag is er een incident geweest waarbij allebei je ouders betrokken waren. Ze zijn in voorlopige hechtenis genomen.’

Ik knipper even met mijn ogen als haar woorden tot me doordringen. ‘Heb jij mijn ouders gearresteerd?’

Er volgt een flauw glimlachje. ‘Nou, ik niet persoonlijk. Maar inderdaad, de politie heeft je ouders gearresteerd.’

‘Waar?’ vraag ik. Mijn hersenen beginnen op volle toeren te werken nu ik weet dat ze allebei in leven zijn en hun niets ergs is overkomen. Tenminste, niet zo erg als waar ik diep vanbinnen voor vreesde.

De agente trekt haar wenkbrauwen op, alsof ik een heel vreemde vraag heb gesteld. Misschien is dat ook wel zo. Maar ik wil gewoon weten of ze ons huis overhoop hebben gehaald en of de

boel daar nog bewoonbaar is. Of mijn kamer ... nog gewoon mijn kamer is.

‘Ergens hier in Rotterdam.’ Opluchting golft door me heen, maar die wordt de grond in geboord door haar volgende woorden: ‘Wij zijn hier om je mee te nemen naar Anja, de mevrouw van Veilig Thuis. Weet je nog, die mevrouw die de laatste tijd een paar keer bij jullie is geweest voor gesprekken met je ouders en je opa en oma?’

Nu ben ik degene die kijkt alsof zij iets vreemds heeft gezegd. ‘Waarom? Ik wil gewoon naar huis.’ Precies zoals ik een paar minuten geleden, in de les, van plan was. Naar mijn eigen kamer met mijn eigen spullen.

‘Dat kan niet, Iris. Je ouders komen voorlopig niet naar huis, dus je zult een tijdje ergens anders moeten logeren. Anja probeert op dit moment contact te leggen met je opa en oma, en daarna ...’

Ik zie haar mond bewegen, maar het dringt totaal niet tot me door wat ze verder allemaal zegt. Mijn gedachten schieten alle kanten op. Waar zijn mijn ouders nu weer in verzeild geraakt? En hoe moet dat met school als ik bij opa en oma ben? Ik wil gewoon naar mijn eigen huis!

‘Ik hoef niet bij opa en oma te logeren. Ik ga gewoon naar huis,’ flap ik er dan ook uit. Om mijn woorden kracht bij te zetten sjor ik mijn rugtas wat hoger op mijn schouder, klem mijn vingers om de schouderbanden en recht mijn rug.

‘Iris, je kunt niet naar huis. Er is daar niemand om voor je te zorgen.’

Normaal gesproken wel dan?

De gedachte schiet automatisch door mijn hoofd, want het is gewoon de waarheid. Ik snuif en kijk mijn mentor spottend aan.

Na zijn fantastisch verlopen huisbezoek een paar weken geleden zou hij dat ook moeten weten.

‘Jongedame,’ klinkt een barse stem achter me, ‘ik krijg net een bericht binnen dat je ouders toestemming hebben gegeven dat je voorlopig bij je grootouders verblijft.’ Ik kijk om naar de agent met de enorme armen. ‘Anja is op dit moment op weg naar jullie huis, je opa en oma zijn ook onderweg, dus wij brengen je daarnaartoe. Dan kun je wat spullen pakken en ga je met je opa en oma mee.’

Zijn gezicht en zijn hele houding maken duidelijk dat hij geen tegenspraak duldt, dat dit is hoe het gaat gebeuren, of ik dat nu wil of niet.

En misschien is het maar goed dat ik op dat moment niet weet dat er nog veel meer staat te gebeuren wat ik niet wil.

- 1 -

IRIS

Shit! Gatver-de-gatver.

Over de donkere camping ren ik van het toiletgebouw, waar ik net mijn tanden heb gepoetst, naar mijn tentje. Zo goed en zo kwaad als het gaat, probeer ik de plassen te ontwijken in de hoop dat mijn voeten nog een beetje om aan te zien zullen zijn wanneer ik straks mijn tent in kruip.

Oké, dat gaat hem dus niet worden, want onbedoeld stamp ik in volle vaart in een plas. De modder glibbert tussen mijn tenen door, wat niet zo gek is aangezien ik mijn slippers aanheb.

Als ik op ons vertrouwde plekje aankom, zie ik dat het kleine lampje in de voortent van de caravan van opa en oma brandt, wat betekent dat ze al in bed liggen. Logisch ook, het is bijna één uur.

Terwijl ik mijn eigen tentje openrits, voel ik de regen met grote, lauwe spetters op mijn rug kletteren en als ik niet al zeiknat was, dan was ik het nu zeker. Zodra de opening groot genoeg is, duik ik mijn voortentje in. Op de tast weet ik feilloos mijn lamp te vinden, die bij de lip van de rits tegen de binnentent staat. Als ik hem te pakken heb, knip ik hem aan en inspecteer mijn voeten.

Gatver, wat ik al dacht. Niet alleen mijn voeten, maar ook mijn enkels en onderbenen zitten onder de modderspetters. Met een zucht rits ik mijn binnentent open en kruip erin. De regen

roffelt met een hels kabaal op het tentdoek ... en blijkbaar óók erdoorheen. Tot mijn schrik zie ik namelijk een paar grote natte plekken op mijn dekbed en kussen.

Shit, nee hè!

Als ik de lamp omhoogricht, blijkt dat de binnentent hartstikke nat is en er een enorme druppel bungelt aan het koordje waaraan ik mijn lamp altijd vastmaak. Voordat de druppel goed en wel is losgekomen en midden op mijn bed is gevallen, hangt er alweer een volgende loodzware druppel, klaar om naar beneden te spatten.

Geschrokken duik ik de ene hoek van de tent in om de twee boeken die me zo dierbaar zijn te redden. Ik slaak een zucht van verlichting als ze nog droog blijken te zijn. Die ga ik dus vanaf nu echt wel in een plastic tas bewaren!

Mijn opluchting maakt plaats voor stress als ik beseft dat ik hier vannacht met geen mogelijkheid kan slapen. Het lijkt er namelijk niet op dat het binnenkort stopt met regenen en trouwens, mijn bed is nu al hartstikke nat en dat zal alleen nog maar erger worden. Als dit zo doorgaat, dobber ik halverwege de nacht op mijn luchtbed naar buiten.

Dus ... wat nu?

Als ik ergens de pest aan heb, is het wel als ik niet op mijn eigen plekje kan slapen.

Ik bijt op mijn onderlip en er trekt een pijnscheut doorheen. Zodra ik beseft waar ik mee bezig ben, geef ik mezelf mentaal op mijn mieter. *Geen rare fratsen gaan uithalen nu!* Ik moet gewoon mijn kop er even bij houden.

Door mijn neus adem ik diep in en langzaam laat ik de adem via mijn mond weer ontsnappen.

Dit is geen ramp, ik ga gewoon een nacht ergens anders slapen. Wat zeg ik? Een halve nacht, meer is het niet. En dan vraag ik morgen aan opa of hij met me naar de dichtstbijzijnde Decathlon rijdt om een nieuwe tent te kopen.

Maar waar ga ik die halve nacht pitten? Ik kan moeilijk bij opa en oma naar binnen banjeren, ze zouden zich rot schrikken. Bovendien moeten we dan de halve caravan verbouwen om van de tafel, waar allerlei spullen op liggen, een bed te maken.

Nee, gaan we niet doen.

Dan bedenk ik dat het vrij simpel op te lossen is. Direct schiet ik in de actiemodus. Ik gris mijn pyjamahemdje van het luchtbed – shit, ook nat, laat maar zitten. Nadat ik het ding terug op het bed heb gegooid, verzamel ik mijn klokje, toilettas, e-reader en de twee boeken die ik overal mee naartoe sleep. Met de spullen tegen mijn buik gedrukt, sprint ik naar de voortent van mijn grootouders. Onder de luifel, uit de regen, leg ik alles op de tafel en zachtjes rits ik de voortent open. Eenmaal binnen snor ik een lege plastic tas op en als mijn oog op de paraplu van oma valt, pak ik die ook mee. Op het kladblokje waarop we altijd de rummikubscore bijhouden, laat ik opa en oma met een korte krabbel weten waar ik ben en waarom.

Nadat ik de voortent weer zachtjes heb dichtgeritst, stop ik mijn spullen in de tas, klap de paraplu open en loop terug naar het voorste deel van de camping. Daar staat een van de oudere toiletgebouwen en daarboven bevindt zich een appartement dat wordt gebruikt door personeel dat seizoenswerk op de camping doet. Op dit moment is Amanda de enige die er gebruik van maakt en aangezien er twee slaapkamers zijn, kan ik mooi een nachtje in de andere slaapkamer bivakkeren.

Bovenaan de trap schud ik het meeste water van de paraplu af voordat ik aan de deurklink voel.

Gelukkig, open, zoals altijd eigenlijk.

Zachtjes ga ik naar binnen, zet de plu neer en schop mijn smerige slippers uit. Mijn net zo smerige voeten 'veeg' ik af aan de ruwe mat. De stugge haren schuren over mijn voetzolen.

Door het halletje loop ik naar de woonkamer, waar het maanlicht tussen de wolken door zijn weg naar het grote raam vindt. Afwezig mik ik de plastic tas met mijn spullen over de rugleuning van de bank als ik erheen loop om over de camping uit te kijken.

'Arrgh! Godsamme!' klinkt een zware stem kreunend vanaf de bank.

Geschrokken blijf ik staan en ik sla mijn hand voor mijn mond.

'*What the fuck?* Ruben, gast, ben jij dat?' klinkt diezelfde stem nu pissig.

Op de bank komt iemand in beweging en met een plof hoor ik mijn tas op de grond vallen. Mijn ogen worden groot als ik een jongen, die over zijn pijnlijke gezicht wrijft, overeind zie komen.

Hoewel het vrij donker is in de kamer, weet ik zeker dat ik hem nooit eerder heb gezien en doordat ik op de receptie van de camping werk, ken ik zo'n beetje iedereen hier. Alleen het feit dat hij Rubens naam noemde, voorkomt dat ik het op een gillen zet of hem met mijn paraplu, die trouwens nog in het halletje staat en dus helemaal niet binnen handbereik is, te lijf ga.

Ruben is de neef van de campingeigenaar en werkt voor de derde zomer op rij op de camping. Blijkbaar kent deze gast hem, dus ik ga er vooralsnog van uit dat ik geen alarm hoeft te slaan.

'Hoi,' piep ik als ik zie dat de jongen langs zijn wenkbrauw strijkt en dan naar zijn hand kijkt.

‘*Fuck*, het is open,’ constateert hij. ‘Kan er ook nog wel bij.’ Op zijn benen tollend gaat hij naast de bank staan, waarschijnlijk doordat hij slaapdronken is. Dan richt hij zijn blik op mij. ‘Jij moet ... Amanda zijn.’

Ik frons door de manier waarop hij dat zegt. Hij is niet sláápdronken, hij is drónken.

Blijkbaar vat hij mijn stilzwijgen als een bevestiging op. ‘Ruben had me al ... gewaarschuwd dat ik voor je,’ hij slikt even, alsof hij probeert te voorkomen dat er iets opkomt, ‘uit moest kijken, maar ik had niet gedacht ... dat ik dat zo letterlijk moest nemen.’ Hij doet een poging om om de bank heen te lopen, maar struikelt daarbij over mijn tas. Met een hand zoekt hij steun bij de rugleuning en met ogen die hij nauwelijks open lijkt te kunnen houden, kijkt hij me wazig aan. Het bloed loopt nu in een straaltje langs zijn oog over zijn wang.

Ik haast me om de bank heen naar mijn tas, zodat ik in ieder geval mijn boeken in veiligheid kan brengen. Wanneer ik vooroverbuig om de tas te pakken, legt de jongen zijn hand op mijn rug om zijn evenwicht te bewaren, terwijl hij zich met zijn andere hand tegen de rugleuning van de bank afzet en wankelend rechtop probeert te gaan staan.

‘Amanda, je zult je verpleegsterskwaliteiten even uit de kast moeten halen, schatje. Straks bloed ik nog dood.’ Hij grinnikt om zijn eigen woorden.

Ik kom overeind, pluk mijn boeken uit de tas en check of die dronken poten van hem ze niet hebben beschadigd. ‘Ik ben Amanda niet en waag het niet me “schatje” te noemen,’ bijt ik hem toe, terwijl mijn vingers over de rug van mijn dierbare boeken glijden. ‘Het zal wel meevallen met je. Je hebt nog praatjes

genoeg,' ga ik verder, nadat ik opgelucht heb geconcludeerd dat mijn boeken ook dit voorval onbeschadigd hebben doorstaan. Ik sla mijn ogen op en kom tot de ontdekking dat de jongen vlak voor me staat, met ontbloot bovenlijf nog wel.

En meer nog dan ik hem zie, ruik ik hem. Of beter gezegd, de alcoholwalm die om hem heen hangt.

De herinneringen die dat bij me oproept, laten me bijna kokhalzen. Maar ik hou me sterk.

'Als je al doodbloedt, dan is dat eerder het gevolg van extreem bloedverlies door overmatig alcoholgebruik dan door dat kleine sneetje.' Ik gebaar met mijn hand naar zijn oog en zet een stap achteruit om enige afstand tussen ons te creëren.

Hij grijnst, maar de beweging die dat in zijn gezicht veroorzaakt, lijkt ervoor te zorgen dat de snee vlak onder zijn wenkbrauw verder open komt te staan, waardoor er weer een nieuw straaltje bloed begint te stromen.

Oké, dat gaat niet vanzelf stoppen.

Met een ruk draai ik me om en loop in de richting van het keukenblok. Ik geef een beuk tegen de lichtschakelaar, waardoor de drie felle spotjes aan het plafond boven het keukentje aanfloupen, en trek wat lades en kastjes open. Als ik niets geschikts kan vinden, stamp ik terug naar het halletje om de rol wc-papier uit het toilet te pakken.

Wanneer ik weer binnenkom, blijf ik abrupt staan bij de bizarre aanblik van de knul, die inmiddels met zijn heup tegen de rugleuning van de bank leunt ... in slechts een korte joggingbroek, die laag op zijn heupen hangt ... zijn borstkas ontbloot en behoorlijk gespierd. Mijn blik schuift verder omhoog en een straaltje bloed loopt over zijn wang en kronkelt via een lichte

stoppelbaard om zijn kaak heen, langs zijn nek naar beneden.

Juist ... Bloed. Die snee. Daar was ik mee bezig.

Ik loop zijn kant op en duw de rol wc-papier in zijn hand.
'Deppen,' commandeer ik.

'Jawel, mevrouw,' grinnikt hij. Terwijl hij de rol aanneemt en er een stuk van aftrekt om tegen zijn gezicht te duwen, neemt hij me in zich op. 'Als jij die Amanda niet bent, wie ben je dan wel?'

'Iris.'

Zijn ene hand blijft de prop wc-papier tegen de snee duwen.
'Ik ben Maduro.'

Mijn mond krult een stukje op als ik besef hoe vreemd deze avond verloopt. Ik zou bijna vergeten hoezeer ik ervan baal dat ik niet op mijn vertrouwde plek kan slapen vannacht.

'Oké, kom maar op,' zucht Maduro, die mijn halve glimlach blijkbaar verkeerd opvat.

Wat *kom maar op?* Vragend trek ik een wenkbrauw op. 'Sorry?'

'Kom maar op met je opmerkingen over mijn naam,' verduidelijkt hij. 'Madurodam, haha. Is bij jou ook alles miniatuur? Nog eens haha,' mompelt hij honend terwijl hij het wc-papier van zijn gezicht haalt en het fronsend bekijkt. 'Of nee, Madurex, da's pas een goeie,' komt er met een sneer achteraan. Dan pakt hij een nieuw stuk papier en dept het zachtjes tegen de snee om vervolgens te checken of er nog vers bloed aan zit. Dat blijkt niet het geval te zijn.

'Waarom zou ik opmerkingen over je naam willen maken?' Hij moest eens weten wat voor schurfthekel ik eraan heb als mensen dat doen. Dat soort afgezaagde grappen heb ik zelf maar al te vaak gehoord. Het is niet voor niets dat ik mezelf gewoon als Iris voorstel.

‘Niet dan?’ Hij lijkt positief verrast en trekt beide wenkbrauwen op, waardoor er weer wat bloed uit de snee sijpelt.

‘Nee, niet dan,’ zeg ik stellig en daarmee is het onderwerp wat mij betreft gesloten. Ik wijs naar zijn wond. ‘Ik zal er een zwaluwstaartje op plakken.’

‘Hoe oud ben je eigenlijk?’ vraagt hij dan en ik negeer zijn vraag, want ook dáár heb ik genoeg opmerkingen over gehad.

Ik weet dat ik klein voor mijn leeftijd ben en mensen schatten me vaak jonger dan ik ben. Daarnaast was ik op school sowieso de jongste in de klas, doordat ik op de lagere school een groep heb overgeslagen en dus al op mijn elfde op het vwo startte. Dus jong plus jong is superjong en genoeg stof om het mikpunt van opmerkingen te zijn.

Naast alle ándere redenen die mensen toch al konden bedenken. Zoals een naam als Irialis en ouders die ... Nou, laten we zeggen dat ik ouders heb over wie genoeg te lullen viel. Valt, eigenlijk.

Inmiddels heb ik in een van de keukenlades een doosje pleisters gevonden en uit een andere la duik ik een schaar op.

‘Hallo? Heb ik contact?’ Maduro is achter me aan naar de keuken gelopen.

Ik wijs naar de eettafel. ‘Ga zitten, dan kan ik er beter bij.’

‘Schatje, ik wil gewoon weten of je wel oud genoeg bent om een zwaluwstaartje aan te brengen.’ Langzaam laat hij zich op een van de houten stoelen zakken.

Ik snuif verontwaardigd en ga naast hem staan om de snee te inspecteren.

Zijn bovenbeen drukt warm tegen de zijkant van mijn been en ik leun een stukje naar voren om beter te kunnen zien wat ik

doe. De vingers van mijn ene hand plaats ik boven zijn linkerwenkbrauw om zijn hoofd stil te houden en die van mijn andere hand leg ik half naast, half onder zijn oog. De snee, waarschijnlijk veroorzaakt doordat een van mijn boeken hem daar raakte, is niet zo groot en staat niet al te erg open, het is gewoon een plek die snel bloedt.

‘Je bent zeiknat,’ hoor ik ongeveer ter hoogte van mijn borsten mompelen en met een ruk schiet ik overeind.

Maduro knikt naar de voorkant van mijn T-shirt en ik zie dat de stof als een tweede huid tegen mijn lichaam geplakt zit ... en dat je mijn bh er dwars doorheen kunt zien.

Fuck!

‘Ja, nou, ik ben daarnet nogal natgeregend,’ zeg ik bars en ik doe een poging hem niet te laten merken hoe beschamend ik dit vind. Maar ik heb geen andere kleren bij me, dus kan ik ook niets droogs aantrekken. ‘Als je wilt dat ik dat zwaluwstaartje nog op je bakkes plak, dan stel ik voor dat je je mond én je ogen nu dichtdoet.’

Hij grinnikt, sluit zijn ogen en doet net of hij zijn mond dicht-ritst. Even staar ik naar zijn volle lippen, die half omringd worden door een stoppelbaardje. Dan schud ik mijn hoofd om mezelf te vermannen en knip een zwaluwstaartje uit de pleister. Als ik dichterbij kom om het op te plakken, kijk ik met een schuine blik naar beneden om te checken of hij zijn ogen nog steeds dicht heeft alvorens het pleistertje aan te brengen.

‘Klaar.’ Tevreden over mijn verpleegkundige capaciteiten zet ik een stap naar achteren.

Maduro’s ogen gaan weer open. ‘Bedankt.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Dat was wel het minste wat ik kon

doen. Sorry nog daarvoor.' Ik gebaar naar zijn hoofd. 'Ik wist niet dat je hier was. Ben je een vriend van Ruben?'

Hij knikt en wendt zijn blik af. 'Ik wist ook niet dat ik hier was,' mompelt hij zachtjes, maar het lijkt alsof die woorden meer voor hemzelf dan voor mij zijn bedoeld, dus vraag ik niet verder.

Ik gaap en merk ineens hoe moe ik eigenlijk ben. Als Maduro zijn blik weer op mij richt, kijkt hij me indringend aan. 'En jij, wat kom jij hier doen als je Amanda niet bent? Want zij is volgens Ruben de enige die in het appartement zou moeten zijn.'

Ik slenter naar mijn tas bij de bank om aan zijn priemende blik te ontkomen. Die ogen van hem! Alsof hij dwars door me heen kijkt.

'Ik werk hier op de camping en slaap normaal in mijn tentje, maar mijn luchtbed lijkt momenteel meer op een waterbed.' Hij kijkt me niet-begrijpend aan. 'Mijn tent lekt,' licht ik toe. 'Dus ik dacht dat ik hier wel een nachtje kon slapen.'

Alleen wist ik toen niet dat die tweede kamer al aan een of andere knul - met een goddelijk, ontbloot bovenlijf! - was gegeven.

'Dus je wilt vannacht in mijn bed slapen?' Weer verschijnt die ondeugende grijns op zijn gezicht.

'Technisch gezien is het jouw bed niet,' kaats ik pinnig terug. 'En blijkbaar ben je prima in staat om op de bank te pitten.'

'Nou, daarnet misschien nog wel, maar inmiddels ben ik klaarwakker, dus ik geloof niet dat ik nog een keer in slaap ga vallen op dat geval. En,' hij steekt een vinger op alsof hij iets heel belangrijks gaat zeggen, 'het is ook jóúw bed niet, technisch gezien.' De laatste twee woorden herhaalt hij op precies hetzelfde betweterige toontje als ik net gebruikte, en ik voel mijn wangen kleuren.

Onverstoorbaar gaat hij verder: 'Ik stel dus voor dat we het bed delen. Lijkt me niet meer dan eerlijk.'

Oké, nu word ik pas echt knalrood. Mijn mond zakt een stukje open. 'Ben je niet goed bij je hoofd? Ik ga niet met jou in een bed liggen.' Verontwaardigd kijk ik hem aan.

'Waarom niet? Bevalt het je niet wat je ziet?' Hij wiebelt met zijn wenkbrauwen en gebaart met zijn hand langs zijn torso, maar ik weiger naar zijn sixpack te kijken.

Die gast spoort niet.

Ik klem mijn vuist om de plastic tas en pers mijn lippen op elkaar voordat ik me na een vuile blik in zijn richting omdraai en naar het halletje stamp.

Prima, dan wordt het toch de vergiet-tent. Alles beter dan hier moeten slapen met die zelfvoldane eikel in de buurt. De bank kan ik ook niet pakken, aangezien ik niets bij me heb om in te slapen en het zou me bovendien niets verbazen als alcohol niet het enige is wat hij vanavond heeft gebruikt.

Als ik ergens op afknap, is het op gasten die wat voor drugs dan ook gebruiken. Ik weet maar al te goed wat die zooi met je doet.

Ik heb het halletje nog niet bereikt of er sluit zich een ijzeren vuist om mijn bovenarm. 'Sorry, sorry, dat was een flauwe grap.'

Met een ruk trek ik mijn arm los en zonder verder op hem te reageren loop ik naar de voordeur. Even twijfel ik bij de aanblik van mijn blubberige slippers, maar ik kan moeilijk op mijn blote voeten over het donkere pad lopen. Kan ik daar straks ook nog zwaluwstaartjes voor knippen.

'Iris, echt, het spijt me.' Maduro wurmt zich langs me heen en gaat met zijn rug tegen de buitendeur staan. Met een oprech-

te blik kijkt hij me aan. 'Ik ging veel te ver, maar ik bedoelde er niets mee. Sorry,' benadrukt hij nog eens. 'Ik neem de bank wel, neem jij die slaapkamer maar.'

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes en sta in dubio. De regen is nog niet bepaald geminderd en ik zou heel graag een warme douche willen nemen zonder daarna weer door de regen naar mijn natte druppeltentje te moeten.

'Oké,' besluit ik, 'maar alleen omdat er een ladekast staat die ik voor de deur kan schuiven, dus je kunt het wel uit je hoofd laten om iets te proberen.'

Aan de lachende reactie van Maduro zie ik dat hij denkt dat het als grapje is bedoeld.

Echt niet.

Ik ben bloedserieus.

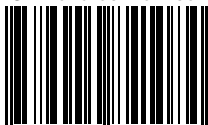
De zeventienjarige Iris heeft het thuis niet makkelijk gehad, maar inmiddels heeft ze haar plek gevonden in het pleeggezin waar ze al enkele jaren woont. Wanneer ze de zomer opnieuw met haar opa en oma op camping Le Tournesol doorbrengt, krijgt ze nieuws over haar moeder dat haar volledig uit balans brengt. Ze gaat overal aan twifelen en worstelt weer in alle hevigheid met haar verleden. De aanwezigheid van de negentienjarige Maduro op de camping maakt het er niet eenvoudiger op. Hij lijkt vastberaden de muren om haar heen neer te halen, iets wat Iris absoluut niet wil laten gebeuren.

Ook deze derde youngadultroman van Jacodine van de Velde is een emotionele rollercoaster met hoofdpersonen die in de knoop zitten. Iris moet zien om te gaan met donkere gedachten, haar drang tot zelfbeschadiging en een heftig verleden.

www.clavisbooks.com

ISBN 978-9044841084

9 789044 841084